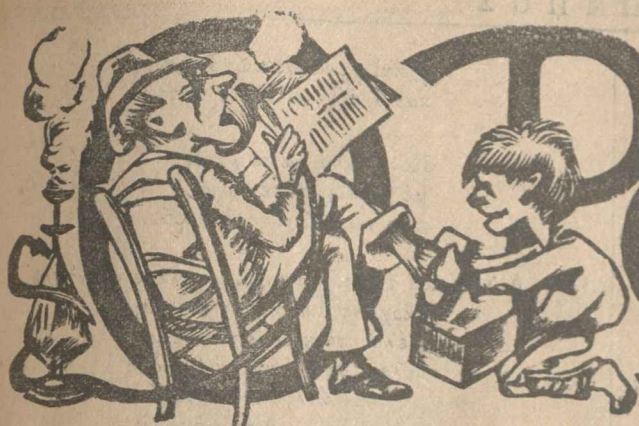

ΩΜΕΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἑνατον μετροῦντες χρόνον
'σὶν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιάκον τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοστῇ
καὶ δρεῖς ὥσπῃ.

Ὁκτακόσια τριάντα καὶ ὀκτὼ
καὶ τραπέζι Βουλῆς τραντακτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Εἶδες λοιπόν, ἀγαπητέ,
πῶς τόσο ρέκται βουλευταὶ
τῶν ἀποχρώσεων ἔκαναν μὴ παρὲς
καὶ ἐπῆγαν ἐπὶ τὴν Κηφισίαν καὶ ἐγλέντισαν ὠραῖα,
καὶ τόκα σου καὶ τόκα μου καὶ χάλαστα καὶ βάρτα,
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας 'φοβέριζαν τὴν Ἀρτα:

Εἶδες πῶς ὁμονόησαν, βρέ Περικλῆ, τὰ κόμματα
καὶ τὰ ποικίλα χρώματα;
Εἶδες ἀναξιδόρυμινες ὅτι τοὺς πρέπουν ὕμνοι
καὶ τίποτε παρὰ ξένον νὰ γίνουν μία ποίμνη;

Καὶ κάποτε τρικλίζοντες
καὶ κάποτε τραυλίζοντες
ἐπὶ τὸ Βουλευτήριον νὰ μπαίνουν χορτασμένοι
καὶ σφικταγκαλισμένοι,
καὶ ἔτσι νὰ παύσουν τῶν ματιῶν ἐκεῖνα τὰ γουρλώματα,
τὰ ξύλα, τὰ μαλλώματα,
καὶ μὲ κρασσοκατάνυξι νὰ λέν γιὰ τὰ κοινά,
καὶ ἐπὶ τὸ Ρωμαϊκὸ ν' ἀπλώνη τραχανά:

Π.—Εἶδα καὶ ἐγὼ τῶν βουλευτῶν αὐτὸ τὸ φαγοπότι,
ξυλένις πατριώτη,
καὶ ἐνόμισα πῶς εἶδα
'μπροστά μου παρ' ἐλπίδα
καὶ ὅλους τοὺς πρώτους ἀρχηγούς μὲ τὸν μεγάλο νοῦ
νὰ τρῶν ἀπὸ κοινοῦ.

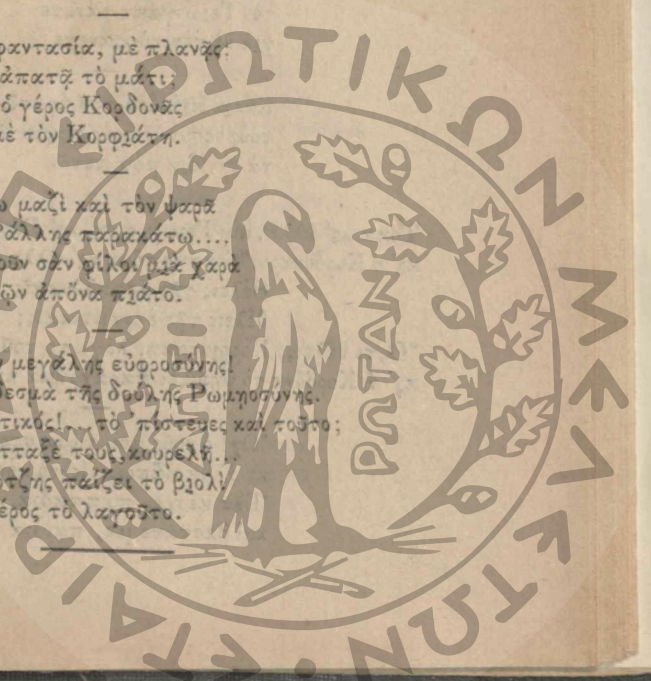
Ἔλα καὶ σὺ νὰ τοὺς ἰδῇς
ἀκάκους καὶ φιλομειδεῖς
νὰ πίνουν καὶ νὰ τρῶνε,
γελοῖτε φαρμακρόνε.

Ἔλα καὶ σὺ νὰ τοὺς ἰδῇς καὶ νὰ τοὺς μακαρίσῃς
καὶ μ' ὅλους ν' ἀπορήσῃς.

Φ.— Ποῦ, φαντασίᾳ, μὲ πλανᾷς;
μὴ μ' ἀπατᾷ τὸ μάτι;
νάτος ὁ γέρος Κορδονᾶς
μαζὶ μὲ τὸν Κορφιᾶτη.

Βλέπω μαζὶ καὶ τὸν ψαρά
καὶ ὁ Ράλλης παρακάτω....
γλεντοῦν σὰν φίλοι μὴ χάρα
καὶ τῶν ἀπὸ νὰ πιάτο.

Ὡ θεᾶμα παρήγορον μεγάλης εὐφροσύνης!
τώρα θὰ λύσουν τὰ δεσμά της δούλης Ρωμηοσύνης.
Ὅποιος δεῖπνος μυστικῶς, τὸ πρῶτον καὶ τοῦτο;
γιὰ κύτταξέ τους, κυρελῆ...
ὁ Τζωρτζῆς παίξει τὸ βιολί
καὶ ὁ γέρος τὸ λαχουτό.

Ζευκι πολιτικό κῶπως φανταστικό.

Ὁ γέρο Κορδονάτος
χορεύει κοτσονάτος.

Μπάτε, λεβέντες, 'στό χορό ν' ἀκούσετε τραγούδια,
νὰ δῆτε καὶ τὸν Θωδωρή,
ποῦ τριαντάφυλλα φορεῖ
καὶ Κήφισσις λουλούδια.

Μπάτε, λεβέντες, 'στό χορό
μὲ τὸν παπποῦ τὸν λιγερὸ
καὶ φέρετ' ἕνα γύρο...
γειά σου, Κορφιάτη μπέρο.

Μπάτε, λεβέντες, 'στό χορό μὲ τὴν γρηά Θωδώρα
κί' ἄς γίνωμ' ἕνα τώρα.

Ἀείκη μου, Κορφιάτη μου, κορμὶ χυτὸ κί' ἀντάμικο,
ξέχνα τὰ πρῶτα λόγια μου
κί' ἔλα μ' ἐμένα, τζόγια μου,
καὶ χόρεψε τὸν τζάμικο.

Φίλοι μου κί' ἡμέτεροί μου,
παύει τώρα τὸ μπουρί μου.

Κώστα μ' Ἀγγελόπουλέ μου, τζιριντζάντζουλας μὴν κάνης..
Καραπάνε, τὸν Γεωργάκη μὲ κρυφτοὺς νὰ μὴν τὸν σκάνης.

Ὦχ! Ἐλήτσα καὶ Κορδόνι,
σίμωσε νὰ σέ φιλήσω...
τοῦ σπητιοῦ μου τὸ μπαλκόνι
μὴ γιὰ πάντα θὰ τὸ κλείσω,
κί' ὅπως πρὶν δὲν θὰ φωνάζω γιὰ θεσμούς καὶ γι' ἄλλα τέ-
τοια...

τόκα, Τζώρτζη, ποῦ μοῦ κάνεις τέσσερα τὰ καμπάετια.

Ὅλα ζάχαρι κί' ἀγάπη...
χόρεψε, Γιουσούφ-Ἀράπη.
Μάγια μουχίς καμωμένα
καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Μάγια μάγια τῶν μαγιῶν,
βάγια βάγια τῶν βαγιῶν
τὸν Γεωργάκη ράνετε
γιὰ νὰ τὸν εὐφράνετε.

Κάκια πιά δὲν τοῦ κρατῶ,
τοὺς θεσμούς τοὺς παραιτῶ,
τὰ σανίδια μου πετῶ.

Τόκα κί' ἄλλη, κύρ Γεωργάκη, κί' ἔλα κτύπα τὸ ποτήρι,
κί' ὁ Κορδόνος θὰ κάνη τὸν κί' ἄλλο σου χατήρι.

Θέλεις τῆς μεταλλικαῖς;
Θέλεις τῆς ἐρηκτικαῖς;

Ὅ, τι θέλεις, Κορφιότακη, λέγε το τοῦ Θωδωρή,
κί' ἡ Κορδόνα τὸ ψηφίζει παρχαρχήμα κί' αὐθωρεῖ.

Ὦχ! ὁ νοῦς μου τώρα στρέφει
κί' ἤλθα κῶπως εἰς τὸ κέφι.
Ἐλα κέρνα, παππαδιά,
καὶ βαστάτε με, παιδιά,

γιατί φαίνεται πῶς ἤπιχα
καὶ θ' ἀρχίσω τὰ τερτίπια.

Κόντε μου, νὰ σέ χαρῶ,
μὲ θωρεῖς καὶ σέ θωρῶ
πῶς τρικλίζεις 'στό χορό.

Πότε θέλεις καὶ τάρνια μας, Σκαρπινάτε σεβνταῖη,
νὰρχωνται μέσ' 'στὴ Βουλή;
Θέλεις τὸ πρῶτ' 'στὰς δέκα;
Θέλεις 'στὰς ἑννιά τὸ βράδυ;
μὴ μοῦ κάνης τὸν γκιουλέκα
κί' ἔλα πές μου τὸ μὲ χάδι.

Κερνάτε μας μὲ τὸ φλασκί, κερνάτε μὲ τὴν τσούρα,
κί' ἔλα μαζί μου χόρεψε καὶ σύ, Ραλλοῦ προδότη.
Μ' ἐκείνη τὴν διάλυσι μοῦφαγες τὸ σηκότι,
μὰ λησμονῶ τί μοῦφτεγκζες μ' αὐτὸ τὸ φαγοπότι.

Τὰ λησμονῶ, Ραλλάκη μου,
Δημήτρη μου, πουλάκι μου.
Τόκα μαζί μου κάνε,
ζανθὲ ρεπουμπλικάνε,
κί' ἀπ' τὰ μαλλάκια σου καὶ σὺ
μὰ τρίχα κόψε μου χρυσῇ.

Γιὰ βαστάτε με καὶ βλέπω μὲ πολὺν παροξυσμὸν
ἀπ' ἐδῶ σανίδια σκόρπια κί' ἀπ' ἐκεῖ θεσμούς θεσμῶν,
καὶ βαδίζω παραπαίων
σὲ συντρίμματα τροπαίων.

Γιὰ βαστάτε με, καὶ βλέπω σὰν πολέμου Στρατηλάτη
τὸν εἰρηνικὸ Κορφιάτη,
καὶ τὸν βλέπω μὲ τὴν πάλα τὴν 'δική μου νὰ κτυπῇ
καὶ νὰ κόβῃ τὸ τριφύλλι...
βλέπω βῶδι τὸν παππᾶ
καὶ τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

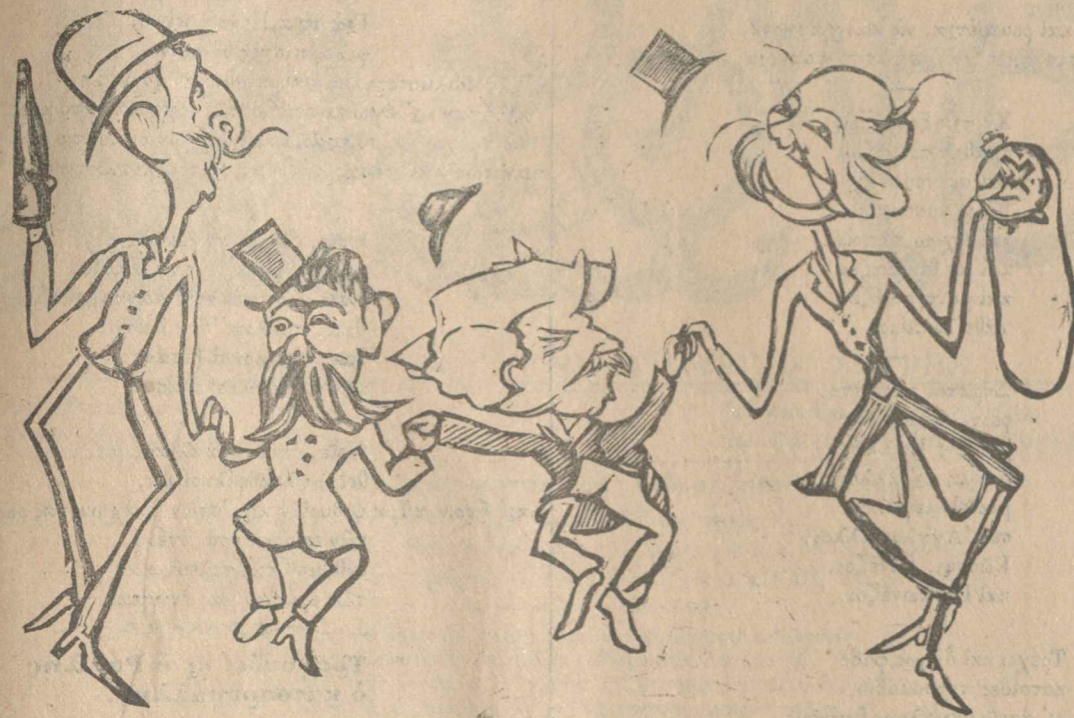
Μαρουλοστεφάνια πλέκω
κί' ὅλο ποτηριακὴ τραβῶ...
τόκα μία, κύρ Ἀλέκο,
ἀνηψάκι μου βουδῶ.

Τὴν ἀγάπη μου σοῦ δίνω
καὶ γιὰ σένα τώρα πίνω,
ἂν καὶ σὺ, κύρ Ἀλεκάκη,
ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
μουχίς τὴν καρδιά φαρμάκι.

Τρῶτε, παιδιά, σπληνάντερο, τρῶτε καὶ κοροῦτσι,
κί' ἄστε τὰ νομοσχέδια νὰ τὰ περάσουν ἔτσι.
Εὐδαί!... τὸ Βουλευτήριον τοῦ Βασιλείου τοῦτου
κάνει καλὰ, κάνει κακὰ, κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του.

Χίλια καντόνια ζάχαρι νὰ ρίξετε 'στὴ λίμνη,
γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὸ νερὸ
τάκινητο καὶ τάλμυρό,
νὰ πιθῶμ' ἐμεῖς οἱ λέοντες, νὰ πιθῶτε σεις οἱ σκύμνοι.

Ἐβίβα σας κί' ἐβίβα μου... κί' ἐχόρεψα καὶ τᾶπα,
κί' ἀκούστε καὶ τὸν Κόντε σας, ὅπουχει γίνει τᾶπα.

Ὁ Κόντης τραγουδεῖ μ' ἐλπίδας χλωρὸ κλαδί.

Πιτελιγκάδες εἴμαστε μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὸ γένος!
κί' ἐγὼ Κορφιάτης ὁμορφος, Κόντης καμωμένος,
πῶς μὰ στρουγγα φωνακιοῦ, μὰ στρουγγα βερεμιάρα,
τοῦ μ' ἔσκασε πολλὰς φορὰς καὶ μοῦφερε τρομάρα.

Ὅλο ρουσφέτια κοπανᾷ,
γιὰ τοῦτα μὲ θυμᾶται,
τὴν καλοτρέφω καὶ πεινᾷ,
τὴν σπρώχνω καὶ κοιμᾶται.

Ἐβίβα, Μωῦσῇ παπποῦ,
μόνον ἀγάπη τοῦ λοιποῦ.
Νὰ μ' ὀδηγῇ, νὰ σ' ὀδηγῶ,
καὶ 'στὸ Κουβέρνο, Μωῦσῇ,
τὸν ἕνα χρόνον νὰ μ' ἐγῶ,
τὸν ἕνα χρόνον νὰσαι σὺ.

Ὅλοι μας κί' ἀπὸ 'λιγάκι
νὰ καθώμαστε καββάλα
'στοῦ Κουβέρνου τάλουάκι
μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλα.

Νὰ μὴν εἶναι στρουγγίς τότε,
νὰχῶμε κοινὰ ρουσφέτια,
καὶ 'στὰ πέντε Βιλαέτια
πίνετε καλὰ καὶ τρῶτε.

Μήτε μείζων, μήτ' ἐλάσσων, μήτε γιὰ θυμὸς αἰτίαις,
μήτε βάσανα καὶ μόχθοι γιὰ τῆς δόλιχης ἀπαρτίαις,

μήτε σκέρτσκα Καραπάνων, μήτε φοβερά νυκτέρια,
μήτε κί' ἀμαξιτῶν πηλάλαις καὶ γιὰ βουλευτὰς καρτέρια.

Γιαμὰ κεράστε μας, παιδιά, καθὼς σας ἐκεράσαμε,
γενῆτε πρῶτοι καὶ γλυκεῖς,
κί' ἐκεῖνο τῆς μεταλλικῆς
'στό πείσμα τοῦ Ζυγομαχᾷ μὲ γέλοιο τὸ 'περάσαμε.

Μεταλλικαῖς, ἐρηκτικαῖς, νομοσχέδιον στίβα,
καὶ τόκα σας καὶ τόκα μας καὶ τρεῖς φορὰς ἐβίβα.
Χορεύετε κί' ἐπῆραμε κί' ἐκεῖνο τῆς Ἀμύνης,
χορεύετε κί' ἐπέρασε τοῦ Θωδωρᾶ ἡ μῆνις.

Τὰ χρωατὰ ν' ἀφήσετε
κί' ὅλα νὰ τὰ ψηφίσετε,
κί' ἀρνῶ νὰ φάμε λάγνα...
πάρτε, διαβόλοι, βάγια.

Τρικλίζω καὶ παραπατῶ,
καὶ γύρω μου στρατούς κούτῶ,
καὶ σέρετε με τρικλίζοντα 'στό βῆμα τὸ μεγάλο
γιαμὰ νὰ βῆζω τρεῖς φορὰς καὶ λόγο νὰ σας βγάλω.

Δώστε μου στράτευμα δεσμὰ νὰ λύσω,
δώστε μου κί' ἔλεγο νὰ καθάλισω,
κόκκινο, πράσινο, μαῖο, λευκὸ
ναὶ τετράποδο πολεμικὸ,
ναὶ Βουκέφαλος, μάχαις νὰ θέλῃ,
καὶ γιὰ τὸ χρώμα του νὰ μὴ σας μέλῃ.

Ἐλα καὶ βάστα με, Σιμόπουλέ μου,
κί' ἐμένα μ' ἐπῆρασε σεβντὰς πολέμου.
Ὅλοι βαστάτε με, καὶ μὴ τὸν Ἀγιο
ποτέ δὲν 'πρόσμενα τετοιο κουράγιο.

Νά και ρουσφρέτια, νά και χατήρια,
πέστε γιχρούμπι, σπάστε ποτήρια.

Χαρτιά ξεσχίζω,
σπαθιά τροχίζω,
και σε τουφέκια
βάζω φουσέκια,
και ρίχνω συμπάρα,
και με θαυμάζει
και με τρομάζει
κάθε λαπάρα.

Στρατοί περάστε,
φέρετε, κεράστε.
Έθίβα, Ράλλη,
Ζαήμη κι' άλλοι,
μικροί μεγάλοι,
σείς 'Αγγλογάλλοι,
Ρώσσοι, Κινέζοι,
και Γιαπωνέζοι.

Τρέχω και δίχως φόβο
κοτσίδες πετσοκόβω,
κι' ακοῦς μεγάλους θρήνους
μέσα 'στους Μανδαρίνους.

Κι' ό Κόντες με σπιρούνια
τόν κόσμο περιτρέχει...
μαχαίρια και πηρούνια
γι' άκόνημα ποδός έχει;

"Αρματα και πυροδόλα
πυραμίδες στέκουν όλα.
Γιά κυττάτε... μπαγιονέταις οι στρατώνες μας γεμάτοι
κι' οι γιαλοί θωρακωτά...
τους εφάγαμε τὸ μάτι...
τζούμ ταράμ ταράμ τατά.

Γειά σας πάλι, τσελιγκάδες... τί περίφημο τσουμπούσι !...
θέλω, φίλε Θεωδωρή,
νά με πιάση τὸ μπουρί,
και νά γίνω σάν και σένα Ναπολέον δίχως μουσι.

Τόκα μας λοιπόν κι' έθίβα...
γειά σου νά μου λές, 'Ανίβα,
γειά σου ν' άπαντώ, Γαζή,
και νά κόβωμε μαζί
σέ μπαξέδες και λειμώνες
παπαρούναις κι' άνεμώναις.

**Φωνάζει κι' ό τρανός
ό Καλαβρυτινός.**

Τήν γλώσσα μου θά λύσω
κι' εγώ θά σάς μιλήσω.
Πάρτε λοιπόν φιλιά...
ψυχή μου! τείνει τοῦτα;
φέρε μου τὰ βιολιά,
φέρε μου τὰ λαγούτα.

Γιά σένα, Κόντε, πίνω,
φίλος πιστός θά μείνω.
Τῆς κωλυσιεργίας 'σκορπίσθηκαν τὰ νέφη,
κι' όταν κι' εγώ κυττάζω πῶς έρχεσαι 'στό κέρι,
θά τρέχω νά σε πιάνω και θάρχωμαι κοντά σου
μήπως και πέσης κάτω με τὰ τρικλίσματά σου.

Θεϊ, ξέχνα τὰ γεινάτια
κι' έλα φίλα με 'στά μάτια.
Θεϊ μου, πέρ ντίο σάντο,
θεϊ, πέρδικα 'στά δάση,
θεϊ, πιε κρασι βισάντο
για νά σε διασκεδάση.

Θεϊ, σφικταγκάλασέ με,
θεϊ, γλυκοφίλησέ με,
κι' όταν αῦρα ψιθυρίζη κἄν 'στῶν βράχων τὰς ρωγμάς,
κἄν επάνω 'στὰς ιτέας,
ένθυμῶ τὰς τελευταίας
τῶν έρώτων μας στιγμάς.

**Τραγουδεῖ κι' ό Ράλλης
ό κατσαρομάλλης.**

Γειά σας, παιδιά τῆς μπάτσικας, δώστε μου τὸ φλασι.
Κόντε, ποῦ κάνεις κουμπαρά και τοῦ πολέμου κάσσα,
πέρασ' από τὸ σπῆτι σου, σ' εἶδα με δαμασκή,
κι' άμέσως εκατάλαβα πῶς έκοψες τὰ πράσσα.

Παππούλη, μή σκοτίζεσαι για διαλύσεις κι' έννοια σου,
κι' αν σήμερα κανέν' άρνι δέν έχω καραμάνικο,
μά κάνε με νά ξαναλθῶ, και τότε μά τὰ γένεια σου
τρεῖς διαλύσεις θά γενοῦν ὡς ποῦ νά 'πῆς λουκάνικο.

Τόκα μία, τσελιγκάδες... γειά σας, έξυπνοι και μπουφι...
τὸ ποτήρι μου γεμίζω και τὰ δεξιά μου μονορούφι.

"Ωχ! έμέθυσα τὰ δρέφι
κι' ἤλθα κἄπως εἰς τὸ κέφι.

Γειά σου, Κέρκυρα κι' 'Αλέκο, γειά σου, γέρο καπετάν...
ρίχνω κατά γῆς τὰ πιάτα κι' όλα θάλασσα τὰ κάνω...

Π. — Σήμερα Λαζάρου Σχόλη
και ξεχνούν τῆς κἄκλαις ὅλοι,
κι' εμπροστά 'στην καταιγίδα 'φτεινῆς φορομανίας
φεύγουν τῶν έχθρῶν ὁδοί,
κι' έρδε Λάζαρε περδὲ
λέμε τῆς Μακεδονίας.

Φ. — 'Αδελφωμένους χαιρετῶ τοὺς ἀργηγούς τοὺς πρώτους...
χαρά 'στους έλευθέρους μας, χαρά 'στους αἰλωτρώτους.
Μπαίνω 'στό Βουλευτήριον, πρώτης και γαλήνης,
καμμιτῆ φωνή, κανείς κανγῆς, και μέλιτος αεληνή.

Μά τί τὸ θέλουν στη Βουλὴ τὸ βροντερό κουδούνι
σάν δέν ὑψώνεται φωνὴ και χέρι και μπαστούνι;
Χατζήκο, τὴν κουδούνια σου 'στ' αρχαία χάρισέ την,
ἢ πούλα την ἢ σέ λαμὸ κατσίκας κρέμασέ την.
Καμμιτῆ φωνή, κανείς κανγῆς, κανείς κρυφὸ δέν παίξει.
ζήτω και τοῦ Ρωμαϊκοῦ, ποῦ κάνει τὸ τραπέζι.